

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Dorota Zagórska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2011 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **D** GmbH z siedzibą w Lünen (Niemcy)

przeciwko **S** prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą **V** w Warszawie

- o zakazanie naruszeń praw z rejestracji wspólnotowych znaków towarowych i zapłatę

1. nakazuje **S**, aby zaniechał naruszania praw **D** GmbH z siedzibą w Lünen do wspólnotowego znaku towarowego **DREAM MULTIMEDIA** zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w Alicante pod nr 2769909, to jest importowania, oferowania i wprowadzania do obrotu satelitarnych odbiorników cyfrowych opatrzonych oznaczeniem **DREAM MULTIMEDIA**;
2. w pozostałej części powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 125 (sto dwadzieścia pięć) złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Beata Piwowska

Uzasadnienie

8 VIII 2011 r. *D* GmbH z siedzibą w Lünen wniósł o :

1. zakazanie *S* naruszania wspólnotowego znaku towarowego **DREAM MULTIMEDIA** (CTM-2769909), to jest oferowania, wprowadzania do obrotu i importowania satelitarnych odbiorników cyfrowych opatrzonych oznaczeniem **DREAM MULTIMEDIA**;
2. nakazanie pozwanemu zniszczenia, na jego koszt, znajdujących się w jego posiadaniu lub w posiadaniu Urzędu Celnego w Warszawie, a sprowadzonych przez niego odbiorników satelitarnych opatrzonych oznaczeniem **DREAM MULTIMEDIA**, a w szczególności siedmiu odbiorników zatrzymanych 18 lipca 2011 r. przez Urząd Celny w Warszawie w sprawie nr 443030/008095/2011 oraz umocowanie powoda do ich zniszczenia na koszt pozwanego;
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.218,37 zł z ustawowymi odsetkami za czas od dnia 30 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
4. zasądzenie kosztów procesu.

W motywach powołał się na przysługujące *D* GmbH prawo z rejestracji wspólnotowego znaku towarowego **DREAM MULTIMEDIA**. Zarzucił, że 18 lipca 2011 r. *S* importował siedem satelitarnych odbiorników cyfrowych opatrzonych identycznym oznaczeniem (na tylnej ścianie i wewnątrz tunera), które zostały zatrzymane przez Urząd Celny w Warszawie. Uzasadnia to zakazanie mu dalszych naruszeń oraz nałożenie nań obowiązku zniszczenia zatrzymanych urządzeń, w przekonaniu powoda, nie jest bowiem możliwe skuteczne usunięcie z nich znaku towarowego.

Pozwany świadomie narusza prawa wyłączne powoda. Importuje odbiorniki pozbawione paneli przednich, aby uniknąć ich zatrzymania przez urząd celny, ale następnie – po wbudowaniu paneli – uzyskać sprzęt naśladujący odbiorniki powoda (800HDse). Nie ma wytłumaczenia dla importowania zdekompletowanych urządzeń. Także wcześniej, prowadząc przedsiębiorstwo swej żony, był zamieszany w import towarów naruszających prawa własności intelektualnej *D* GmbH. Powód zażądał zatem naprawienia wyrządzonej mu szkody przez zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej opłacie licencyjnej lub innemu stosownemu wynagrodzeniu za udzielenie prawa do używania znaku towarowego **DREAM MULTIMEDIA**. Niemal identyczne z zakwestionowanymi, odbiorniki satelitarne powoda osiągają w handlu cenę detaliczną 1.949 zł brutto /1.584,55 zł netto/. Za stosowną można więc uznać opłatę odpowiadającą 20% ceny rynkowej netto, tj. 316,91 zł, łącznie 2.218,37 zł za siedem sztuk. (k.2-53, 56-61)

Odpowiadając na pozew S zażądał oddalenia powództwa i zwrotu kosztów procesu. Zarzucił nieudowodnienie roszczeń. Przyznał, że elementy składowe urządzenia były opatrzone wspólnotowym znakiem towarowym **DREAM MULTIMEDIA**. Wyjaśnił jednak, że nadesłany przez sprzedawcę towar - w części, 7 zakwestionowanych odbiorników - nie spełniał warunków złożonego przezeń zamówienia. (k.64-90, 99-100)

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych ustalił, że : D GmbH w Lünen służy prawo do słownego wspólnotowego znaku towarowego **DREAM MULTIMEDIA** - zarejestrowanego w OHIM pod nr 2769909 w dniu 18 XI 2005 r., z pierwszeństwem od 8 VII 2002 r., o czym opublikowano 19 XII 2005 r., dla towarów w klasach 8 i 9. klasyfikacji nicejskiej, m.in. urządzeń do nagrywania, przekazywania i odtwarzania głosu i obrazu, w szczególności drogą satelitarną. (bezsporne – tak też świadectwo rejestracji OHIM k.17-26) Powód produkuje i oferuje do sprzedaży odbiorniki satelitarne, używając do ich oznaczania m.in. znaku towarowego **DREAM MULTIMEDIA**. (bezsporne)

Sod 16 września 2010 r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą V w Warszawie. (bezsporne – tak też zaświadczenie k.13). 18 lipca 2011 r. pozwany wprowadził w polski obszar celny siedem tunerów do odbioru telewizji satelitarnej opatrzonych (na tylnej ścianie i wewnątrz tunera) oznaczeniem **DREAM MULTIMEDIA**, importowanych z Chin. Zostały one zatrzymane przez Urząd Celny w Warszawie w sprawie nr 443030/008095/2011. (bezsporne – tak też protokół pobrania próbek towaru k.27, zawiadomienie k.28-29, protokół badań porównawczych z fotografiami k.30-34, fotografia k.83)

Powyższe okoliczności, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c., ustalone zostały przez Sąd na podstawie zgodnych oświadczeń stron, popartych dodatkowo – niekwestionowanymi dokumentami i fotografiami. Powodowa spółka, tak jak była do tego zobowiązana przepisem art. 479¹² § 1 k.p.c., już w pozwie przedstawiła dowody przynależnego jej prawa z rejestracji wspólnotowego znaku towarowego. Jakkolwiek odpowiadając na pozew S zaprzeczył naruszeniu prawa powoda, to słuchany w charakterze strony przyznał ostatecznie, że importowane przez niego urządzenia służące do budowy odbiorników satelitarnych były opatrzone oznaczeniami identycznymi ze wspólnotowym znakiem towarowym **DREAM MULTIMEDIA**. (k.100-101)

Sąd zważył co następuje :

Wspólnotowy znak towarowy jest jednolitym tytułem ochronnym, funkcjonującym w oparciu o unormowania rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 II 2009 r. w sprawie *wspólnotowego znaku towarowego*, które reguluje w sposób całościowy kwestie związane ze wspólnotowymi znakami dla towarów lub usług. Przepisy rozporządzenia (w wersji rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 XII 1993 r. w sprawie *wspólnotowego znaku towarowego* Dz.U.U.E.L. 94.11.1 z 14 I 1994 r., Dz.U.U.E-sp.17-1-146), jako część *acquis communautaire*, stały się elementem polskiego porządku prawnego, znajdując bezpośrednie zastosowanie. W większości, stanowią one powtórzenie regulacji zawartych w Pierwszej Dyrektywie Rady nr 89/104/EWG z 21 XII 1989 r. *mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych* (Dz.U 1989 L40 str.1, zmienionej obecnie Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 X 2008 r.). Implementującą ją ustawa z 30 VI 2000 r. *Prawo własności przemysłowej* znajduje zastosowanie wyłącznie tam, gdzie brak odpowiedniego unormowania rozporządzenia, w szczególności zaś w tym zakresie, w jakim odsyła ono do właściwych przepisów prawa krajowego.

Wspólnotowy znak towarowy wywołuje ten sam skutek w całej Unii Europejskiej; może być zarejestrowany, zbyty, być przedmiotem zrzeczenia się lub decyzji stwierdzającej wygaśnięcie lub unieważnienie znaku, którego używanie może być zakazane jedynie w odniesieniu do całej Unii. (art.1 ust.2) Znak uzyskuje się poprzez rejestrację (art. 6) w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w Alicante na okres 10 lat od daty zgłoszenia (z możliwością przedłużenia). (art. 46) Prawa z rejestracji są skuteczne wobec osób trzecich z dniem publikacji. (art. 9 ust.3 zd.1) Zgodnie z przepisem art. 99 ust.1 rozporządzenia, sądy uznają wspólnotowy znak towarowy za ważny, o ile nie jest to przedmiotem pozwu wzajemnego o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie. (domniemanie ważności)

Podstawową funkcją znaku towarowego jest zagwarantowanie konsumentowi lub końcowemu odbiorcy możliwości określenia pochodzenia towaru lub usługi oznaczonych znakiem, odróżnienia (bez ewentualności wprowadzenia w błąd) tego towaru lub usługi od towarów lub usług innego pochodzenia. (por. wyroki Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 23 V 1978 r. w sprawie 102/77 *Hoffmann-La Roche*, z 18 VI 2002 r. w sprawie C-299/99 *Philips* oraz z 22 IX 2011 r. w sprawie C-323/09 *Interflora*)

Przepis art. 9, który przyznaje uprawnionemu prawo do wyłącznego i niezakłóconego używania zarejestrowanego znaku i zakazania innym osobom, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie :

a. oznaczenia identycznego ze wspólnotowym znakiem towarowym dla identycznych towarów;

- b. oznaczenia, gdy, z powodu jego identyczności lub podobieństwa do znaku oraz identyczności lub podobieństwa towarów, których dotyczą znak i oznaczenie, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej; które obejmuje możliwość ich skojarzenia.
- c. oznaczenia identycznego lub podobnego do znaku w odniesieniu do towarów, które nie są podobne do tych, dla których zarejestrowano znak, w przypadku gdy cieszy się one renomą w Unii Europejskiej i gdy używanie oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść albo jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku. (ust.1)

Ocena identyczności lub podobieństwa znaków opiera się na ich zgodności graficznej (wizualnej), fonetycznej oraz znaczeniowej (konceptyjnej). Sporne znaki należy porównywać całościowo, a decydujące znaczenie mają elementy odróżniające i dominujące, a nie opisowe. Dwa znaki towarowe są do siebie podobne, jeżeli, z punktu widzenia określonego kręgu odbiorców, są przynajmniej częściowo identyczne w jednym lub kilku istotnych aspektach. (por. wyrok Sądu z 23 X 2002 r. w sprawie T-6/01 *Matratzen*) Identyczność porównywanych (przeciwstawianych sobie) znaku i oznaczenia występuje wówczas, gdy są one dokładnie jednakowe (tożsame) lub charakteryzują się niedostrzegalnymi dla przeciętnego konsumenta różnicami. Dla stwierdzenia, czy w konkretnym przypadku znak i oznaczenie są identyczne, czy też można mówić zaledwie o podobieństwie, konieczne jest dokonanie oceny wizualnych, fonetycznych i znaczeniowych cech znaków i ich całościowego oddziaływania na percepcję należycie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta. (por. wyrok Trybunału z 20 III 2003 r. w sprawie C-291/00 *LTJ Diffusion*)

Skutki wspólnotowego znaku towarowego podlegają wyłącznie rozporządzeniu. W innych przypadkach, naruszenie podlega prawu krajowemu odnoszącemu się do naruszenia krajowego znaku towarowego wg przepisów tytułu X. (art. 14 ust. 1) Dla zapewnienia realizacji praw z rejestracji mogą być zakazane, w szczególności, następujące działania :

- a. umieszczanie oznaczenia na towarach lub na ich opakowaniach;
- b. oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem albo oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- c. przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
- d. używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie. (art. 9 ust. 2)

Gdy sąd uznaje, że pozwany naruszył lub, że z jego strony istnieje groźba naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, wydaje, o ile nie istnieją szczególne powody, decyzję zakazującą mu takich działań. Stosuje również środki, zgodnie z przepisami ustawodawstwa krajowego, których celem jest zapewnienie przestrzegania zakazu. (art. 102 ust. 1) Oznacza to, że jeśli w prawie krajowym istnieją inne jeszcze sposoby (środki ochrony) znaku przed naruszeniem, nieznane rozporządzeniu, sąd powinien je na wniosek powoda zastosować do ochrony znaku wspólnotowego. Sformułowanie - *chyba że istnieją szczególne powody zaniechania* – uprawnia Sąd

do odstąpienia od stosowania sankcji zakazowych. Norma ta, odpowiadająca klauzuli generalnej art. 5 k.c., nie może być stosowana przez sąd w postępowaniach w sprawach gospodarczych z urzędu. Zainteresowany, uniknięciem sankcji pozwany, który dopuścił się naruszenia, winien skonkretyzować te *szczególne powody* i wykazać ich istnienie, pozostawiając Sądowi (jako arbitrowi) ocenę, przy rozstrzygnięciu o sposobie usunięcia skutków naruszenia prawa z rejestracji.

Prawo wyłączne *D GmbH* w Lünen wynikające z rejestracji w OHIM wspólnotowego znaku towarowego **DREAM MULTIMEDIA** nie było przez pozwanego kwestionowane. Określając jego zakres (data pierwszeństwa, okres ochrony, towary, dla których znaki są zarejestrowane), Sąd oparł się na załączonych do pozwu świadectwach OHIM.

Z twierdzeń powoda, udokumentowanych fotografiami, których autentyczność nie jest podważana przez pozwanego, wynika, że *S*, importując identyczne towary - odbiorniki satelitarne /ich części składowe/, w sposób nieuprawniony używa oznaczenia **DREAM MULTIMEDIA**, identycznego ze wspólnotowym znakiem towarowym, naruszając w ten sposób prawa wyłączne *D GmbH*. (art. 9 ust. 1a)

Uznając, że doszło do naruszenia prawa wyłącznego, o którym mowa w art. 9 ust.1a, na podstawie art. 9 ust. 2, Sąd nakazał *S*, aby zaniechał naruszania praw *D GmbH* do wspólnotowego znaku towarowego **DREAM MULTIMEDIA** (CTM-2769909), to jest importowania, oferowania i wprowadzania do obrotu satelitarnych odbiorników cyfrowych opatrzonych oznaczeniem **DREAM MULTIMEDIA**, uwzględniając żądanie z pkt 1. pozwu. (art. 102 ust. 1 rozporządzenia)

Bez znaczenia jest w tym przypadku wina pozwanego, niedochowanie przezeń należytej staranności, jego dobra lub zła wiara. *S* ponosi odpowiedzialność za importowanie i wprowadzenie w polski obszar celny towarów, które nie zostały wyprodukowane przez *D GmbH* ani też nie zostały opatrzone przez powoda lub za jego zgodą znakiem towarowym **DREAM MULTIMEDIA**.

Należy wyjaśnić, że do stwierdzenia naruszenia praw własności przemysłowej, a w konsekwencji do zastosowania sankcji zakazowych i zobowiązania do usunięcia skutków naruszenia, wystarczające jest ustalenie, że pozwany choćby raz zaimportował, wprowadził do obrotu, sprzedał lub reklamował produkty z oznaczeniami identycznymi lub konfuzyjnie podobnymi do wspólnotowego znaku towarowego.

Sąd uznał natomiast, że zarzuty *S* uzasadniają oddalenie powództwa w odniesieniu do opartych na przepisach prawa krajowego żądań z pkt 2. pozwu /zniszczenia zatrzymanych tunerów/ oraz z pkt 3. pozwu /zapłaty odszkodowania/.

Zgodnie z przepisem art. 286 p.w.p., sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia. W szczególności może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej albo zniszczeniu. Orzekając, sąd uwzględnia wagę naruszenia oraz interesy osób trzecich.

Powołany przepis daje sądowi możliwość orzeczenia o towarach, których oznaczenie narusza wyłączność uprawnionego do znaku towarowego, w sposób najbardziej adekwatny do okoliczności sprawy. Ich zniszczenie, stanowi ostateczność uzasadnioną wyłącznie wówczas, gdy nie jest możliwe skuteczne usunięcie z towaru kwestionowanego oznaczenia. Z takim przypadkiem nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Znak towarowy **DREAM MULTIMEDIA** został nałożony na zatrzymane tunery w taki sposób, że może być całkowicie i skutecznie z nich usunięty (np. zatarty, zaklejony), zapewniając, że w przyszłości nie będą one używane, naruszając wspólnotowy znak towarowy. Żądanie zniszczenia urządzeń należy zatem uznać za nadmierne i niczym nieuzasadnione. Kategoryczne sformułowanie pkt 2. pozwu, odnoszącego się wyłącznie do zniszczenia zatrzymanego towaru, nie daje Sądowi możliwości wydania orzeczenia o usunięciu w inny sposób skutków naruszenia, bez wykraczania poza dopuszczalne granice wyznaczone przepisem art. 321 k.p.c.

Zgodnie z art. 296 ust. 1 p.w.p., osoba, której prawo ochronne na znak towarowy zostało naruszone lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od osoby, która naruszyła to prawo, zaniechania naruszania, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, a w razie zawinionego naruszenia również naprawienia wyrządzonej szkody:

- 1) na zasadach ogólnych albo
- 2) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie ze znaku towarowego.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar dowodu spełnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności spoczywa na poszkodowanym. Powinien on wskazać fakty i przedstawić dowody na naruszenie jego prawa, istnienie szkody i związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą. Konieczne jest także udowodnienie winy, będącej ujemną oceną zachowania się sprawcy szkody. Jej element obiektywny obejmuje zachowanie się niewłaściwe, niezgodne z prawem lub zasadami współżycia społecznego (bezprawność – sprzeczność zachowania z szeroko rozumianym porządkiem prawnym – nakazów i zakazów wynikających z norm prawnych, moralnych, obyczajowych). Element subiektywny polega na umyślności lub niedbalstwie (niedołożeniu należytej staranności). Ujemna ocena postępowania danej osoby, w porównaniu do stosowanego wzorca uzasadnia

przypisanie jej winy. Adekwatny związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem sprawcy a powstaniem szkody jest konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej. Zachodzi on tylko wtedy, gdy określona przyczyna zwykle powoduje dane skutki. (art. 361 § 1 k.c.)

Naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku majątkowego w granicach normalnego związku przyczynowego. (art. 361 k.c.) Zgodnie z przyjętym poglądem szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a stanem jaki zaistniałby gdyby nie nastąpiło określone zdarzenie. Polega ona na stracie jaką poniósł poszkodowany (*damnum emergens*) albo pozbawieniu go korzyści, które mógłby uzyskać gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Polskie prawo cywilne przyjmuje jako zasadę pełne odszkodowanie, podlegające ograniczeniom wynikającym z: granic odpowiedzialności wyznaczonych przesłanką adekwatnego związku przyczynowego, przepisów szczególnych (m.in. art. 362 k.c. przewidującego zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody w przypadku przyczynienia się poszkodowanego do jej powstania lub zwiększenia), miarkowania odszkodowania (*ius moderandi*).

Stratą jest pomniejszenie majątku poszkodowanego – uszczuplenie aktywów lub zwiększenie pasywów. Szkada w postaci utraconych korzyści ma wprowadzić charakter hipotetyczny, ale musi być ona przez osobę poszkodowaną wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że uzasadnia ono w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 3.10.1979 r. II CR 304/79 OSNC 1980/9/164)

Wysokość szkody określa się przy zastosowaniu metody subiektywnej uwzględniającej wartość naruszonych dóbr z punktu widzenia poszkodowanego. **Zgodnie z zasadą art. 6 k.c., udowodnienie szkody i jej wysokości obciąża poszkodowanego.** W sytuacji, gdy dokładne wykazanie wysokości szkody jest niemożliwe lub nader utrudnione i powód nie jest w stanie tego zrobić pomimo użycia wszystkich możliwych środków dowodowych (a w szczególności opinii biegłego) sąd ustala odszkodowanie wg własnej oceny. Art. 322 k.p.c. pozwala na odstępnie od ogólnej zasady udowodnienia w sposób ścisły i dokładny elementów żądania wyrażających się w kategorii wysokości. Przepis ten natomiast nie może mieć zastosowania do ustalania samej podstawy odpowiedzialności, w tym także - związku przyczynowego. Warunkiem jego zastosowania jest ustalenie na podstawie ogólnych reguł dowodowych i przepisów prawa materialnego zasady odpowiedzialności, powstania szkody i związku przyczynowego między szkodą a zdarzeniem stanowiącym podstawą odpowiedzialności. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 30 V 2000 r. IV CKN 919/00) Powód nie może także skutecznie powoływać się na przepis art. 322 k.p.c. w sytuacji, gdy uchybił obowiązkowi przedstawienia twierdzeń i dowodów na poparcie swego roszczenia w terminie określonym art. 479¹² § 1 k.p.c.

Sąd uznał za nieudowodnione roszczenie z pkt 3. pozwu.

W motywach powód ograniczył się do prostego przedstawienia żądania i jego odniesienia do opłat licencyjnych. W żaden sposób nie wyjaśnił, a tym bardziej nie udowodnił, faktycznego wyrządzenia mu szkody ani jej wysokości. Przedstawienie wydruków ze strony internetowej dokumentującej jednostkową ofertę sprzedaży odbiornika satelitarnego Dreambox DM 800 HD SE Black Hollex (k.50-52v) nie pozwala na uznanie roszczenia pieniężnego za należycie udowodnione.

W szczególności, powód nie udokumentował, że za udzielenie zgody na używanie wspólnotowego znaku towarowego, w takim zakresie jak czynił to pozwany, uzyskuje opłaty licencyjne w wysokości 20% ceny rynkowej netto każdego urządzenia. Powód posługuje się równocześnie pojęciem opłaty licencyjnej i stosownej opłaty, nie wyjaśniając jednak ich relacji, ani tego, dlaczego akurat zapłata tej kwoty pozwoliłaby na usunięcie szkody powstałej w jego majątku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie 2 k.p.c., obciążając powoda kosztami związanymi z dochodzeniem roszczenia pieniężnego, zaś pozwanego – który co do zasady naruszył prawo wyłączne powoda - kosztami związanymi z dochodzeniem żądań określonych w pkt 1. i 2. pozwu.